

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

9.srpná 2015

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,
ANGLIE

ČTENÍ: 1. Královská 3, Jeremjáš 30, Marek 4

Kde se stala chyba?

Apoštol Pavel neprojevuje žádné zábrany ani zdrženlivost, když velice jasně a ostře vyjadřuje svůj podiv nad slabostí a nedostatkem přesvědčení, který očividně projevuje církev v Galacii. Dnes ráno se stručně zamyslíme nad listem **Galatským**. V oné církvi zjevně nebylo vše v pořádku – pro některé její členy evangelium zcela ztratilo svou hodnotu a důležitost. Tento odstrašující úpadek je zdůrazněn v kapitole 1 ve verši 6, kde čteme: „*Divím se, že se od toho, který vás povolal milostí Kristovou, tak rychle odvrátíte k jinému evangeliu*“ – Pavel se opravdu nezdráhá vyjádřit svůj názor a aby dodal váhu tomu, co chce říci, pokračuje dále: „*jiné evangelium ovšem není*“ (**Galatským 1:7**).

Mohli bychom je hned odsoudit a prohlásit – když odejde charismatický a vlivný vůdce, všechny dobré úmysly se rychle rozplynou a soudržnost církve jako celku složeného z navzájem se podporujících členů se rozpadne. Proč se členové rané církve tak rychle odvrátili od svého způsobu života? Co byla ona jiná evangelia a čím byla tak atraktivní? V jádru problému byla jako vždy lidská mysl a lidské srdce. Zdá se, že byli lhostejní vůči hodnotě evangelijní zvěsti – opravdu představuje spásu, opravdu výhody bezúhonného života překonají jejich každodenní starosti? Jejich selhání bylo možná zapříčiněno tím, že se nenaplnila jejich očekávání.

Majíce toto na paměti, podívejme se na slova **Jeremjáše 12:1**: „*Jsi spravedlivý, Hospodine, i když s tebou vedu spor. Chci s tebou mluvit o tvých soudech: Proč je úspěšná cesta svévolníků? Všichni, kdo se dopouštějí věrolomnosti, žijí si v klidu.*“ Tato myšlenka, kterou nacházíme v Jeremjášovi, mohla být i v jádru úpadku církve v Galacii. Bratři a sestry, nevyjadřuje to i naše nejvnitřnější pocity? Lidé si možná v hloubi duše mysleli – k čemu mi to bude? Navíc zde vždy byl i další závažný důvod – jak lákavé bylo opustit menšinovou komunitu (na kterou mnoho lidí pohlíželo s posměchem nebo podezřením) a připojit se k většině! O kolik snadnější by byl život, kdyby byl člověk přijímán jako „normální“ a mohl se uchýlit do bezpečí velkého davu lidí? Bylo velmi snadné přijmout většinový pohled na svět, jejich standardy a hodnoty – žádné podivné otázky, žádné chvíle úzkosti nebo zahanbení. Na druhou stranu, odlišný život člena církve může být rovněž snadný díky tomu, že všechny ostatní vlivy mohou být načas oddáleny a člen církve se může uchýlit do bezpečí života ve většinovém společenství. Všichni okolo něj jsou opět alespoň formálně stejné mysli a stejné víry.

Galatští nejprve věnovali svůj čas a zájem církvi – návratnost této investice bohužel z pohledu některých nenaplnila jejich očekávání. Mnoho jich mylně věřilo (nebo chtělo věřit), že vykoupení je čeká HNED/DNES, a neočekávalo žádné problémy ani obtíže, pouze okamžitý zisk. Nevyhnutelně se tedy u nich dostavilo zklamání a začali hledat věci, kterých se jim nedostávalo, mimo církev. Víme sami velmi dobře, že když se naše pohledy odvrátí od jediného středobodu, záhy ztrácíme zájem a začínáme činit chybná rozhodnutí. S tím, jak klesá naše schopnost odpovídat na Boží volání a bojovat proti svým slabostem, zároveň roste náš skrytý dluh vůči našemu pravému životu.

Minulou neděli nás snad slova kázání osvěžila. Není pochyb o tom, že slovo odhalilo naše vlastní dvojí standardy. Mluvčí (pisatel) odkryl některé z našich nejvnitřnějších myšlenek, které se nevyhýbají žádnému z nás. I přes skleslost, kterou byly zasaženy naše myšlenky, je úžasné, že jsme stále schopni žádat o odpuštění a opětovně být očištěni krví Ježíše, našeho Pána a spasitele.

Minulý týden jsme získali povzbuzení a cítili jsme se připraveni čelit dalšímu týdnu, oproštění od svých břemen, s Ježíšem po boku. Jak snadné bylo pohlížet s nadějí vpřed, když jsme byli spolu, v

bezpečí před venkovním chaosem jako každou neděli, vstřebávající poselství evangelia. Venku je však život obtížný – namísto rozhodnosti a síly, kterou cítíme, když jsme spolu, se opět stáváme slabými jednotlivci. Nemáme žádné soukmenovce, na něž bychom se mohli bezprostředně obrátit, a velmi snadno podléháme tlakům a vlivům, které nás nutí zapomenout na pravdu, nebo jak říká Pavel, opustit ji. Tehdy zůstáváme v úžasu stát nad tím, že jsme ani nepostřehli, kdy Ježíš přestal být po našem boku. Pokud nejsme schopni určit okamžik, kdy k tomu došlo, můžeme si být alespoň jisti tím, že jsme to byli my, kdo v průběhu týdne Ježíše opustil.

Radujme se, neboť Pán Ježíš se zastavil a nyní nás opět volá, abychom se s k němu připojili, když se vydáváme do dalšího týdne. Víím, že během našich nedělních setkání nebo když čteme kázání, naše mysl se často zatoulá; některý mluvčí/pisatel u nás možná vyvolá zamyšlení. Můžeme se například zamyslet nad tím, který den jsme se odloučili a proč. Bylo to v pondělí nebo ve středu? Odlákala naši pozornost práce? Zaměstnal nás nějaký koníček nebo zájem? Každý z nás uvnitř zná odpověď. Nejzávažnější důvod k obavám vyjadřují dvě následující otázky:

1. Uvědomili jsme si, že jsme se odloučili od Ježíše?
2. Snažili jsme se k němu opět připojit, když jsme na to přišli?

Každý z nás na tyto velmi ožehavé otázky zná odpověď.

Dnes ráno je zde s námi Pán Ježíš Kristus, který si je plně vědom naší slabosti a opět na nás čeká. Dovolím si prohlásit, že až opustíme tuto místnost nebo dokončíme čtení, bude stále s námi. Kéž jsme silní, odoláme možností „jiného evangelia“ a přivítáme s otevřenou náručí přítomnost našeho Pána Ježíše Krista. Všechny věci, které odvádějí naši pozornost, všechny vlivy, které nás oddalují od Ježíše, jsou jasně označeny v Galatským 1:6 jako „*jiné evangelium*“.

Když se nyní naše rozjímání blíží ke konci, musíme se zamyslet nad důležitou věcí. Každý týden o sobě mluvíme a ptáme se sami sebe – kde jsme chybovali? Co potřebujeme? Modlíme se za sebe navzájem, modlíme se o pomoc a sílu. Žádáme o odpuštění, kterého se nám v hojně míře dostává. Velmi často se nám stává, že nevyjadřujeme svou vděčnost za lásku a milost, kterou nás hojně obdarovává Hospodin skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele. Neodejděme tedy dnes odsud, bratři a sestry, aniž bychom vzdali chválu a díky našemu nebeskému Otci za tento čas, který jsme mohli strávit ve společenství – za privilegium, které je tak jedinečně a drahocenné. Právě prostřednictvím Ježíše (jehož si nyní připomínáme) jsme schopni tímto způsobem přistoupit ke svému Otci. Krácejme s Ježíšem celý následující týden a mějte na paměti to, co říká Pavel: „*To všecko je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření*“ (**2. Korintským 5:18**). Odmítněme negativitu, která ovlivnila galatskou církev, buďme pozitivně naladěni a radujme se, že Boží láska nám byla tak jasně projevna v jeho Synovi, jehož si nyní připomínáme. Doufáme, že tento postoj s námi zůstane nejen po nadcházející hodiny, ale i po mnoho dní, které nás čekají, neboť v Ježíši je cesta k vykoupení. Modlíme se, abychom toho byli schopni. Máte-li knihu hymnů, podívejte se na Hymnus 53 (30), kde ve 2. verši čteme tato slova:

*Budu zpívat nejvyššímu Pánu
tak dlouho, jak jen budu žít.
A dokud setrvám v bytí,
budu chválit svého Boha.*

Skrze Ježíše jsme toho obdrželi tolik, za co můžeme být vděční, a v chlebu a ve víně si připomínáme cenu, která byla zaplácena za naši spásu.